

θλέματα καί εἶναι σά νά λέν «αὐτός εἶναι ταγμένος νά μᾶς νοιάζεται, νά δίνει τό καλό παράδειγμα, νά ἀψηφᾷ τά πλούτη». Προχτές συνάντησε στήν ἀγορά ἕνα παιδί, «θά ἤθελα νά σοῦ διαβάσω τί σοῦ ἔγραψα» τοῦ εἶπε, μά πήρε κείνος τό χαρί, τό τύλιξε καί τό 'βαλε στήν τσέπη του, τή νύχτα τό χαντάκωσε σέ μιά γωνιά, πού ἤξερε ὅτι ποτέ δέν θά θυμόταν νά τήν ψάξει.

ΤΟ ΜΑΝΤΕΥΕ τί θά τοῦ φόρτωναν, θυμόταν τή μητέρα του, τά λόγια της, καί ξαγρυπνοῦσε. Μπροστά του βάδιζε ὁ Κοκκαλᾶς μέ τό φανάρι, φωτίζονταν οἱ πράσινες παντόφλες του, κάμποσα φύλλα ἀπό τούς θάμνους, τό νεκρό χορτάρι. Καί πίσω ἀπό κείνον ἡ σκιά ἀπ' τό ἀρχοντόσπιτο, ἐκεῖ πού δέν χωροῦσε ἄλλοτε νά μπεῖ, πού εἶχε μιά στενή χαραμαδιά γιά πόρτα.

Νίκος Μπακόλας

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ - ΡΟΥΚ

**ΤΑ ΣΚΟΡΠΙΑ ΧΑΡΤΙΑ
ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ**

1977